

KLEINE MEDEDEELINGEN.

Middel om aquariumglazen schoon te maken.

In de Tropische Natuur jaargang 1916 heeft de Heer SIJBRANDI een reeks interessante artikelen gepubliceerd over de beste wijze om hier in Indië een aquarium te vervaardigen en te onderhouden. Van deze biezonder praktische wenken heb ik met veel succes gebruik gemaakt, zodat het naar de voorschriften gemaakte aquarium aan alle eischen voldoet.

De kosten komen wel belangrijk hoger dan opgegeven, n. 1. + f 11, doch deels is dit het gevolg van de nu weer zoveel hogere prijzen en verder van plaatselijke toestanden. Daar hier geen bladzink te krijgen was, heb ik dun gegalvaniseerd plaatijzer genomen, dat tot nu toe ten minste, zeer goed voldoet.

De Heer SIJBRANDI geeft in zijn betreffende artikelen op, om de glazen, die door het inzetten met cement besmeerd zijn, eerst met een mes of bijtel af te krabben, en daarna het nog overblijvende cement met sterk zoutzuur af te wassen. Zoutzuur is hier echter niet meer te krijgen en daarom nam ik mijn toevlucht tot een middel, dat evengoed en wel zo eenvoudig is. Na het overtollige cement eerst zoveel mogelijk met een zakmes verwijderd te hebben, gebruik ik een oud „Gillette”-mesje: daarmee kan men de cement tot de allerlaatste sporen afschrappen. Om te voorkomen, dat men zich bij het hanteren van dit tweesnijdend mesje bezeert, kan men om de ene snede een dubbel gevouwen reepje blik klemmen.

Voor het wegnemen van de algen-vegetatie, die zich op aquariumglazen vormt, gebruikt de Heer SIJBRANDI glasrepen en voor het verwijderen van de witte streep aan de bovenrand van het water verdund zoutzuur. Voor het een zowel als voor het ander bedien ik mij alweer van het Gillettemesje, waarmee men gemakkelijk alle ongerechtigheden van de ruiten kan afschaven.

E: JACOBSON.

Aan de Redactie van De Tropische Natuur.

In antwoord op de vraag omtrent „tengoe” in aflevering 8 van dit tijdschrift deelde de heer EDW. JACOBSON in het October nummer o. a. reeds mede, dat deze roode boschmijt behalve op Nieuw-Guinea ook op Java, Sumatra, Celebes en hoogstwaarschijnlijk ook op andere eilanden van den Archipel voorkomt. Ik kan hieraan toevoegen, dat ze inderdaad ook in Borneo bekend is. In het achterland van de Balikpapanbaai maakte ik het eerst kennis met dit venijnig diertje, dat mij een met waterachtig vocht gevulde huidopzwellung bezorgde ter grootte van een duivenei, terwijl ik eerst na eenige dagen en slapeloze nachten van wege den jeuk de oorzaak kon ontdekken.

Een bepaald ongunstige reputatie met betrekking tot het voorkomen van dit insect bezit echter de streek ten Zuidwesten van de Sangkoelirangbaai in Noordoostelijk Koetei (rondom het Sêkêrat-gebergte). Bij de keuze van de plek, waar ze zich zal vastzetten, legt deze mijt een duidelijken voorkeur voor de zachtste huidgedeelten aan den dag. Ze wordt hier in Koetei „toengau” genoemd, blijkbaar hetzelfde woord als het Javaansche „tengoe”. De inlanders helpen zich tegen den jeuk door insmering met klapperolie. Perubalsem helpt beter.

H. WITKAMP.

Rectificatie.

Op pag. 171 van de vorige afl. staat: „spinnen een kunstvaardige cocon,” dit moet zijn: „spinnen kunstvaardig een cocon”.

Op dezelfde blz: „omstrengeldt,” dit moet zijn „omstrengelt”.

Op pag. 173: „der thorax”, moet zijn „van den thorax”.

Aan de Redactie van De Tropische Natuur.

In het Augustusnummer van Uw tijdschrift komt eene vraag voor, betreffende nadere bijzonderheden over „Tengoe”; wij noemden ze „Tongos”. Toen ik eenige jaren geleden in het Serdangsche op Sumatra's Oostkust eene nieuwe onderneming opende, heb ik door die kleine, haast niet te ziene, roode mijtjes zeer veel last gehad. De Europeesche assistenten en het werkvolk zaten tengevolge van de beten dier parasieten vol beenwonden, en moesten naar het hospitaal. De diertjes huizen bij voorkeur op nat gras, ook op gras onder jong bosch; in Serdang waar ik ze uitsluitend heb ontmoet, is de bodem zandig en sterk kwartshoudend; in Deli en Langkat waar de bodem meer kleihoudend is, ontmoette ik ze nooit, ofschoon ik daar ook wel door het gras geloopt heb. De mijtjes dringen door alles heen, slobkousen noch puttees helpen. De landmeter die op die pas geopende ondernemingen veel meten moest, zat, met zijn personeel, vol beenwonden; hij probeerde van alles: petroleum, kajoepoetolie, een mengsel van klapper- met kajoepoetolie, niets hielp, totdat ten slotte baat werd gevonden bij 't volgende: Bij thuiskomst moeten de beenen goed gewassen worden, en daarna worden ze flink ingewreven met een lapje dat gedrenkt is in benzine; indien dit zorgvuldig gebeurt, sterven de mijtjes blijkbaar.

De verschijnselen zijn de volgende: Indien men thuis komt, en zich ontkleedt, begint het te jeuken, en dragelijk te jeuken, één mijtje veroorzaakt dagen achtereen jeuk! 't Gevolg is krabben en nog eens krabben, waardoor wondjes ontstaan, die grooter worden, in ontsteking geraken, en gaan zweren. Vóór de behandeling met benzine heette het dan ook, dat de eenige manier om ze kwijt te raken bestond, in ze te laten uitzweren. Ik zag wonden waarin een geheele pink verdween.

Het diertje is zeer klein; heeft men ze eenmaal gezien, dan vindt men ze een volgend keer, met behulp eener loupe vlugger. Ze zijn rood gekleurd, en doen zich voor als kleine roode puntjes. De wetenschappelijke naam is bekend; waarschijnlijk dat Dr. G. BEERMANN geneesheer van het hospitaal te Petoemboekan, of Dr. W. SEHÜFFNER Tandjong Morawa beide te Sumatra's Oostkust of Dr. KONINGSBERGEN te Weltevreden U dien wel kunnen mededeelen.

Hoogachtend
D. J. SANDERS.